

Regjerings Stilling maa være den, at den optæder mæglende mellem de to Thing, naar de ikke kunne enes, og jeg ser ikke rettere, end at det havde været heldigt, om den høie Regjering havde gjort det, i Særdeleshed i Mar efter den Beslutning, der blev vedtagen ifjor, og — som det ærede Medlem for Bølle Amts 2den Valgkreds meget rigtigt bemærkede — med den Tilspøelse af den daværende Minister „kan passere“. Man kan nu søge at lægge en hvilken som helst Fortolkning i det, der dengang skete, saa er og bliver det en faktisk Kjendsgjerning, at det Politiske er opstaaet i Landstinget og lagt ind i denne Sag i Landstinget. Dette er allerede sagt af den ærede Ordfører, men jeg føjer til, at det aldrig har været tvivlsomt for mig. Naar nu Landstinget er Ophavsmand til det Politiske, saa forekommer det mig, at det laa nær for den høie Regjering at optage, hvad Folkethinget ifjor havde besluttet, og saa bruge hele sin Indflydelse, lægge hele sit Lod i Vægtstaaen over for det andet Thing, og det skulde ikke undre mig — jeg vil hellere sige, at det skulde glæde mig — om den høie Regjering af og til gav de høie Landstingsmænd et Bink om, at de ikke sad fastere paa La-bouretterne, end at de vare til at løse. Vi ere her saa vant til at faae saadanne Paamindelser, og om jeg end ikke er jaloux paa det andet Things Medlemmer, saa kunde jeg dog ønske, at disse engang imellem fik at vide, at de ikke sidde fastere, end at de ogsaa kunde sendes ud til Vælgerne. Dersom den høie Regjering her stillede sig paa Folkethingets Standpunkt og bad det høie Landsting om at gaa ind paa Forslaget, som det her er vedtaget, saa vilde jeg nu for det Første se, om Landstinget vilde negte dette Forslag, og negtede det det, saa vilde jeg raade Regjeringen til at sige, at de da skulde komme til at staa for Vælgernes Domstol. Naar de saa komme ud til Vælgerne, og disse ere bleven satte ind i, hvor Skylden ligger, hvem er da Skyld i, at vi i disse 2 Mar ikke ere komne disse, jeg vil ikke sige ulykkelige, men meget trængende Folk til Hjælp, som vi alle ere enige om at beklage, og jeg ikke mindst — saa turde det vel være muligt, at det Landsting, der udgik af en saadan Vælgerdom, kunde faae et andet Fysiognomi end det, som Landstinget nu har, forudsat at det er saaledes, som man siger. For dette mangle vi imidlertid Bevis; thi jeg tror, at naar Regjeringen staa overfor det andet Thing med tilbørlig Kraft, saa skulle De se, saa gaar det saa glat; men lader os i alt Fald faae en Prøve derpaa. Det er dette, jeg i Særdeleshed har følt Trang til at udtale, thi det forekommer mig, at det er saa fuldstændigt paa sin Plads lige overfor de Røster, man hører og ikke mindst fra Ministerbordet. Blandt det meget andet Interessante, som det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds har fortalt os, var ogsaa den Antydning, at naar

Folkethinget blev opløst, vilde han ikke paastaa, at det for Tiden kunde komme til at se anderledes ud, end det nu gjør. Ja, der have vi nu den Bølle, den Lone igjen, som vi ere saa vant til at høre baade udenfor og i denne Sal, at man nok omfider kan trætte Vælgerne. Dette er efter min Opfattelse ingen smut Betragtning. Det er ikke nogen skjøn Tanke at have om Vælgernes Dom, i Særdeleshed i det Thing, som er udgaaet af en saa almindelig Valgret som den, der er givet det danske Folk. Jeg er nu fuldstændig overbevist om det Modsatte, thi have vi Ret, hvad jeg nu tror, at vi have, saa er jeg overbevist om, at det kan lykkes os at overbevise vore Vælgere om, at vi have Ret, og saa lade de sig ikke trætte, hvormange Dpløsninger der end kommer. Men ogsaa dette faar en Ende. Dette er mit Svar til det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds, som ikke skal stifte denne Erudsel ud og berolige sig med, at vi skulde være bange for at tage vore frie Beslutninger i Genjald til vor inderste Overbevisning af Frygt for, at Vælgerne kunde sløves, og der saa kunde blive et andet Thing. Det kan være, at det ærede Medlem kan faae at se, at det i saa Fald bliver langt røbere Folk, der komme til at sidde her end dem, der nu ere her. Jeg skulde meget betvivle, at gjentagne Dpløsninger ville bringe et mere konservativt Folkething til stede end det, der nu er. — Endnu vil jeg sige min Beklæggelse til den, vi have hørt fra forskjellige Sider om, at vi atter iaar spise disse Folk af med Talemaader. Det gjør mig overordenlig ondt i Særdeleshed for de to Klasser af dem. Naar jeg siger: to Klasser, saa er det ikke, fordi jeg ikke tror, at den tredje Klasse, Embedsmændene, i alt Fald en stor Del af dem, høilig trænge til dette Tilleg, men jeg vil sige det høie Thing, at de to Klasser, Invaliderne og Soldaterne, ikke frivilligt have valgt deres Stilling, hvilket derimod Embedsmændene have. Der er altsaa en Forskjel, og derfor er min Jølfelse dybere for de menige Soldater og Invaliderne end for Embedsmændene. Men jeg beklager saa høit og lydeligt, som det kan beklages af Noget, om vi enten paa Grund af en Dpløsning eller paa Grund af Slutning af Sessjonen skulde gaa hjem igjen iaar akkurat med det samme Resultat som ifjor. Jeg forstaar næsten ikke — jeg maa ligefrem tilstaa, at det har været et Studium for mig i den senere Tid — hvorledes saa mange varme Jølfelser kunne være tilstede baade her og i det andet Thing og dog ikke kunne finde en Udvei til at komme ud over denne uheldige Stilling. Jeg har nu hørt nævne, at der var tre Veie at gaa. Den ene er den, der ligger for. Den ønsker jeg nu helst, at vi blive ved, forudsat, vel at mærke, at den høie Regjering ikke vil gaa ind paa nogen anden. Jeg for min Part skal være saa villig som Noget til at gaa ind paa Forhandling, naar det sker paa et Grundlag, som det er muligt at forhandle paa, og den høie Regjering ikke, hvad jeg iff